

מצוות עשה פג קסו

פד.

להקריב כל הקרבנות בבית הבחירה, שנאמר "ושם תעשה כל אשר אנכי מצוך" (דברים י"ב:י"ד) .

פה.

להיטפל בהבאת הקרבנות מחוצה לארץ לבית הבחירה, שנאמר "רק קדשיך אשר יהיו לך ונדריך תשא ובאת" (דברים י"ב:כ"ו) , מפי השמועה למדו שאינו מדבר אלא בקדשי חוצה לארץ.

פו.

לפדות קדשים בעלי מומין ויהיו מותרין באכילה, שנאמר "רק בכל אות נפשך תזבח ואכלת בשר" (דברים י"ב:ט"ו) , מפי השמועה למדו שאינו מדבר אלא בפסולי המוקדשין שייפדו.

פז.

להיות התמורה קודש, שנאמר "והיה הוא ותמורתו יהיה קדש" (ויקרא כ"ז:ל"ג) .

פח.

לאכול שירי מנחות, שנאמר "והנותרת ממנה יאכלו אהרן ובניו" (ויקרא ו':טו) .

פט.

לאכול בשר חטאת ואשם, שנאמר "ואכלו אותם אשר כופר בהם" וכו' (שמות כ"ט:ל"ג) .

צ.

לשרוף בשר קודש שנטמא, שנאמר "והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישרף" (ויקרא ז:י"ט).

צא.

לשרוף נותר, שנאמר "והנותר מבשר הזבח ביום השלישי" וכו' (ויקרא ז:י"ט).

צב.

לגדל הנזיר שערו, שנאמר "גדל פרע שער ראשו" (במדבר ו:ה).

צג.

לגלח הנזיר שערו על קרבנותיו במלאת ימי נזרו, או בתוך ימי נזרו אם נטמא, שנאמר "וכי ימות מת עליו" וג' (במדבר ו:ט).

צד.

לקיים אדם כל שהוציא בשפתיו מקרבן או צדקה וכיוצא בהן, שנאמר "מוצא שפתיך תשמר ועשית" וכו' (דברים כ"ג:ד).

צה.

לדון בהפר נדרים בכל הדינין האמורין בפרשה (במדבר ל').

צו.

להיות כל נוגע בנבלה טמא, שנאמר "וכי ימות מן הבהמה" וכו' (ויקרא י"א:ל"ט).

צז.

להיות שמונה שרצים מטמאין, שנאמר "וזה לכם הטמא" וכו' (ויקרא י"א:כ"ט).

צח.

להיות האכלין מתטמאין, שנאמר "מכל האכל אשר יאכל" וכו' (ויקרא י"א:כ"ד).

צטו.

להיות הנידה טמאה ומטמאה לאחרים.

ק.

להיות היולדת טמאה כנידה.

קא.

להיות המצורע טמא ומטמא.

קב.

להיות בגד מנוגע טמא ומטמא.

קג.

להיות בית מנוגע מטמא.

קד.

להיות הזב מטמא.

קה.

להיות שכבת זרע מטמאה.

קו.

להיות זבה מטמאה.

קז.

להיות המת מטמא.

קח.

להיות מי נידה מטמאין לאדם טהור ומטהרין מטומאת מת בלבד.
וכל אלו הדינין של טומאות אלו, רוב משפט כל טומאה וטומאה מהן מבואר
בתורה שבכתב.

קט.

להיות הטהרה מכל הטומאות בטבילה במי מקוה, שנאמר "ורחץ במים את
כל בשרו" (ויקרא ט"ז:ט"ז), כך למדו מפני השמועה, שרחיצה זו במים שכל גופו
עולה בהן בבת אחת.

קי.

להיות הטהרה מן הצרעת, בין צרעת אדם בין צרעת בית, בעץ ארז ואזוב
ושני תולעת ושתי צפרים ומים חיים, שנאמר "זאת תהיה תורת המצורע"
(ויקרא י"ד:ב').

קיא.

להיות המצורע מגלח כל שערו, שנאמר "והיה ביום השביעי יגלח את כל
שערו" וכו' (ויקרא י"ד:ט).

קיב.

להיות המצורע ידוע לכל בדברים האמורים בו, "בגדיו יהיו פרומים וראשו
יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא וטמא יקרא" (ויקרא י"ג:מ"ה), וכן שאר
הטמאים צריכין להודיע את עצמן.

קיג.

לעשות פרה אדומה להיות אפרה מוכן, שנאמר "והיתה לעדת" וכו'
(במדבר י"ט:ט).

קיד.

להיות מעריך אדם נותן דמים הקצובין בפרשה, שנאמר "איש כי יפליא נדר"

(ויקרא כ"ז:ב').

קנו.

להיות מעריך בהמה טמאה נותן דמיה, שנאמר "והעמיד את הבהמה" וכו'

(ויקרא כ"ז:א').

קנז.

להיות מעריך ביתו נותן כערך הכהן, שנאמר "ואיש כי יקדיש" וכו'

(ויקרא כ"ז:ד').

קיז.

ליתן מקדיש שדהו ערכה האמור בתורה, שנאמר "ואם משדה אחוזתו" וכו'

(ויקרא כ"ז:ט').

קיח.

להוסיף המועל או אוכל תרומה חומש על הקרן ולהחזירו, שנאמר "ואת

אשר חטא מן הקדש ישלם" וכו' (ויקרא ה:ט"ז).

קיט.

להיות נטע רבעי קודש, שנאמר "יהיה כל פרי קדש הילולים" (ויקרא י"ט:כ"ד).

קכ.

להניח פאה.

קכא.

להניח לקט.

קכב.

להניח עומר השכחה.

קכג.

להניח עוללות בכרם.

קכד.

להניח פרט הכרם, לפי שבכל אלו נאמר "לעני ולגר תעזוב אותם"

(ויקרא י"ט:י' ; דברים כ"ד:י"ט)

(, וזו היא מצות עשה שלהם.

קכה.

להביא ביכורים לבית הבחירה, שנאמר "ראשית בכורי אדמתך" וכו'

(שמות כ"ג:י"ט) .

קכו.

להפריש תרומה גדולה לכהן, שנאמר "ראשית דגנך תירושך" וכו'

(דברים י"ח:ד') .

קכז.

להפריש מעשר דגן ללויים, שנאמר "וכל מעשר הארץ מזרע הארץ" וכו'

(ויקרא כ"ז:ל') .

קכח.

להפריש מעשר שני להיאכל לבעליו בירושלים, שנאמר "עשר תעשר את

כל תבואת זרעך" וכו' (דברים י"ד:כ"ב) , מפי השמועה למדו שזה הוא מעשר

שני.

קכט.

להיות הלוויים מפרישין מעשר מן המעשר שלקחו מישראל ונותנין אותו לכהנים, שנאמר "ואל הלוויים תדבר" וכו' (במדבר י"ח:כ"ו) .

קל.

להפריש מעשר עני תחת מעשר שני בשלישית ובשישית בשבוע, שנאמר "מקצה שלש שנים תוציא את כל מעשר" וכו' (דברים י"ד:כ"ח) .

קלא.

להתודות וידוי מעשר, שנאמר "ואמרת לפני י"י אלהיך בערתי" וכו' (דברים כ"ו:י"ג) .

קלב.

לקרות על הביכורים, שנאמר "וענית ואמרת לפני י"י אלהיך" וכו' (דברים כ"ו:ה) .

קלג.

להפריש חלה לכהן, שנאמר "ראשית עריסותיכם חלה תרימו" וכו' (במדבר ט"ו:כ) .

קלד.

להשמיט קרקע, שנאמר "והשביעית תשמטנה ונטשתה" (שמות כ"ג:י"א) .

קלה.

לשבות מעבודת הארץ, שנאמר "בחריש ובקציר תשבות" (שמות ל"ד:כ"א) .

קלו.

לקדש שנת יובל בשביטה כשמיטה, שנאמר "וקדשתם את שנת החמשים"

(ויקרא כ"ה:י').

קלז.

לתקוע בשופר בשנת יובל, שנאמר "והעברת שופר תרועה" (ויקרא כ"ה:ט').

קלח.

ליתן גאולה לארץ בשנת יובל, שנאמר "ובכל ארץ אחוזתכם גאולה תתנו

לארץ" (ויקרא כ"ה:כ"ד).

קלט.

להיות גאולת בתי ערי חומה עד שנה, שנאמר "ואיש כי ימכור בית" וכו'

(ויקרא כ"ה:כ"ט).

קמ.

למנות שני יובל שנים ושמיטים, שנאמר "וספרת לך שבע שבתות שנים"

וכו' (ויקרא כ"ה:ח').

קמא.

להשמיט כספים בשביעית, שנאמר "שמוט כל בעל משה ידו" (דברים ט"ז:ב').

קמב.

לנגוש לנכרי, שנאמר "את הנכרי תגוש, ואשר יהיה לך את אחיך" וכו'

(דברים ט"ז:ג').

קמג.

ליתן מן הבהמה לכהן הזרוע והלחיים והקיבה, שנאמר "ונתן לכהן" וכו'

(דברים י"ח:ג').

קמד.

ליתן ראשית הגז לכהן, שנאמר "וראשית גז צאנך תתן לו" (דברים י"ח:ד').

קמה.

לדון בדיני חרמים, מהם לי"י ומהם לכהן, שנאמר "אך כל חרם" וכו'

(ויקרא כ"ז:ח').

קמו.

לשחוט בהמה חיה ועוף ואחר כך יאכל בשרן, שנאמר "וזבחת מבקרך" וכו'

(דברים י"ב:כ"א').

קמז.

לכסות דם חיה ועוף, שנאמר "ושפך את דמו וכסהו בעפר" (ויקרא י"ז:ג').

קמח.

לשלח הקן, שנאמר "שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך" וכו'

(דברים כ"ב:ז').

קמט.

לבדוק בסימני בהמה, שנאמר "זאת החיה אשר תאכלו מכל" וכו'

(ויקרא י"א:ב').

קנ.

לבדוק בסימני העוף עד שיבדיל בין טמא שבו לטהור שבו, שנאמר "כל צפור טהורה תאכלו" (דברים י"ד:א).

קנא.

לבדוק בסימני חגבים לידע טהור מן הטמא, שנאמר "אשר לו כרעים" וכו' (ויקרא י"א:כ"א).

קנב.

לבדוק בסימני דגים, שנאמר "את זה תאכלו מכל אשר במים" וכו' (ויקרא י"א:טו').

קנג.

לקדש חדשים ולחשוב שנים וחדשים בבית דין בלבד, שנאמר "החדש הזה לכם ראש חדשים" (שמות י"ב:ב').

קנד.

לשבות בשבת, שנאמר "וביום השביעי תשבות" (שמות כ"ג:יב').

קנה.

לקדש שבת, שנאמר "זכור את יום השבת לקדשו" (שמות כ"ב:יז').

קנו.

לבער חמץ, שנאמר "ביום הראשון תשביתו שאור" (שמות י"ב:ט"ו).

קנז.

לספר ביציאת מצרים בלילה הראשון של חג המצות, שנאמר "והגדת לבנך ביום ההוא לאמר" וכו' (שמות י"ג:ח').

קנח.

לאכול מצה בליל זה, שנאמר "בערב תאכלו מצות" (שמות י"ב:י"ח) .

קנט.

לשבות בראשון של פסח, שנאמר "ביום הראשון מקרא קדש" (שמות י"ב:ט"ז) .

קס.

לשבות בשביעי בו, שנאמר "וביום השביעי מקרא קדש" (שמות י"ב:ט"ז) .

קסא.

לספור מקצירת העומר תשעה וארבעים יום, שנאמר "וספרתם לכם" וג'

(ויקרא כ"ג:ט"ו) .

קסב.

לשבות ביום חמישים, שנאמר "וקראתם בעצם היום הזה מקרא קדש"

(ויקרא כ"ג:א) .

קסג.

לשבות בראשון של חודש השביעי, שנאמר "באחד לחדש יהיה לכם שבתון"

(ויקרא כ"ג:ד) .

קסד.

להתענות בעשירי בו, שנאמר "בעשור לחדש תענו את נפשותיכם"

(ויקרא ט"ז:כ"ט) .

קסה.

לשבות ביום הצום, שנאמר "שבת שבתון הוא לכם" (ויקרא כ"ג:לב) .

לשבות בראשון של חג הסוכות, שנאמר "ביום הראשון מקרא קדש"

(ויקרא כ"ג ל"ה).